

**Predikatie over Zondag 8 H.C.
door eerwaarde heer D.J. van Keulen
Vrije Oud Gereformeerde Gemeente
Aalburg – 10 januari 2016**

Votum.

Zingen Psalm 24 : 1.

Belijdenis des geloofs: Twaalf Artikelen..

Zingen Avondzang : 7.

Schriftlezing Johannes 20 vers 19 t/m 31

19 Als het dan avond was op denzelven eersten dag der week, en als de deuren gesloten waren waar de discipelen vergaderd waren, om de vreze der Joden, kwam Jezus en stond in het midden en zeide tot hen: Vrede zij ulieden.

20 En dit gezegd hebbende, toonde Hij hun Zijn handen en Zijn zijde. De discipelen dan werden verblijd als zij den Heere zagen.

21 Jezus dan zeide wederom tot hen: Vrede zij ulieden; gelijkewijs Mij de Vader gezonden heeft, zend Ik ook ulieden.

22 En als Hij dit gezegd had, blies Hij op hen, en zeide tot hen: Ontvangt den Heiligen Geest.

23 Zo gij iemands zonden vergeeft, dien worden ze vergeven; zo gij iemands zonden houdt, dien zijn ze gehouden.

24 En Thomas, een van de twaalve, gezegd Dídyms, was met hen niet toen Jezus daar kwam.

25 De andere discipelen dan zeiden tot hem: Wij hebben den Heere gezien. Doch hij zeide tot hen: Indien ik in Zijn handen niet zie het teken der nagelen, en mijn vinger steek in het teken der nagelen, en steek mijn hand in Zijn zijde, ik zal geenszins geloven.

26 En na acht dagen waren Zijn discipelen wederom binnen, en Thomas met hen; en Jezus kwam als de deuren gesloten waren, en stond in het midden, en zeide: Vrede zij ulieden.

27 Daarna zeide Hij tot Thomas: Breng uw vinger hier, en zie Mijn handen, en breng uw hand en steek ze in Mijn zijde; en zijt niet ongelovig, maar gelovig.

28 En Thomas antwoordde en zeide tot Hem: Mijn Heere en mijn God.

29 Jezus zeide tot hem: Omdat gij Mij gezien hebt, Thomas, zo hebt gij geloofd; zalig zijn zij die niet zullen gezien hebben en nochtans zullen geloofd hebben.

30 Jezus dan heeft nog wel vele andere tekenen in de tegenwoordigheid Zijner discipelen gedaan, die niet zijn geschreven in dit boek;

31 Maar deze zijn geschreven, opdat gij gelooft dat Jezus is de Christus, de Zoon Gods, en opdat gij gelovende het leven hebt in Zijn Naam.

Gebed.

Zingen Psalm 19 : 1 en 2.

Aan de orde van behandeling is Zondag 8 van de Heidelberger Catechismus, de vragen en antwoorden 24 en 25.

24. Vr. Hoe worden deze Artikelen gedeeld?

Antw. In drie delen. Het eerste is van God den Vader en onze schepping. Het andere van God den Zoon en onze verlossing. Het derde van God den Heiligen Geest en onze heiligmaking.

25. Vr. Aangezien er maar een enig Goddelijk Wezen is, waarom noemt gij den Vader, den Zoon en den Heiligen Geest?

Antw. Omdat God Zich also in Zijn Woord geopenbaard heeft, dat deze drie onderscheidene Personen de enige, waarachtige en eeuwige God zijn.

In de vorige Zondags-afdeling heeft de vraag centraal gestaan: "Wat is nu eigenlijk een waar geloof?" Ofwel, in welke weg zal ik voor God kunnen bestaan, rechtvaardig gesteld worden in dat gericht van de eeuwige God? Het is een belangwekkende vraag. Of niet? Een vraag die maar zo onderbelicht blijft, maar die de zaak zou moeten uitmaken van ons aller leven. Hoe zult gij rechtvaardig verschijnen voor God? Zit je daar mee? Kom je er niet uit, op weg naar die eeuwigheid, mensen? En op die weg naar de eeuwigheid kom je al meer en meer tegen van wie je bent en van wie je blijft, met al zijn tegenvallers en al zijn tegenwerkingen. Dat vlees van je enzo. En gedurig moet je het ondervinden dat het hier vandaan niet is. Of wel? Kunt u geloven? Kunt u aannemen? Kunt u kiezen? Kunt u voor Gods aangezicht rechtvaardig leven? Nee toch zeker! Heb je in je leven die ploegschaar van Gods heilige wet; heb je in je leven die beukslagen van het vonnis en van de toorn van God meegemaakt? Heb je het ondervonden dat alle grond je werd ontnomen, alle grond je ontviel, dat er niemand meer zorgde voor je ziel? Ben je zo'n mens geworden die totaal alleen kwam te staan en het uitriep: "Is er dan nog een middel om aan de welverdiende straf te ontgaan en wederom tot genade te komen?" Is er nog? Omdat het hier niet is, is er nog? Dat is de beweging. Weet u, dan ben je ineens heel dicht bij Johannes 20. Nietwaar? Want het was avond op de eerste dag van

de week, en de deuren waren gesloten, en de discipelen waren bijeen vergaderd. Zo zaten die mensen bijeen in het donker. In de natuur was het donker, maar ook in d'r hart, in d'r gemoed was het donker. Geloof u 't niet? Ze waren Jezus kwijt. Hun lieve Jezus was gestorven. Ze hadden zo lang met Hem omgewandeld, omgegaan, en nu was Hij er niet meer. En die discipelen waren nu nergens mee te vertroosten dan maar met één zaak. Dat was dat Hij bij ze was. Als Hij er niet is, dat was de diepste beleving van rouw en verdriet. Hem te missen, dat is alles te missen. Dat is het leven zelf te missen.

Zo zijn ze bij elkaar, en ze hebben de deuren gesloten. Er staat bij: "om de vreze der Joden". Natuurlijk, als je Jezus kwijt bent, dan ben je zelfs bang voor een vlieg en een mug. Dan kun je nergens meer tegenop. Dat is nu de mens en dat zit er nu in de mens, ook in de gelovige mens. Daar hoeft je helemaal geen hoge verwachtingen en hoge gedachten van te hebben.

Maar weet u wat zo schoon is? Ze hebben die deur wel op slot gedaan, omdat ze bang zijn voor de Joden. Maar ze waren dan toch maar daar. Want die engel had gezegd bij het graf: "Zeg Mijn discipelen, en Petrus, Hij zal ze voorgaan naar Galiléa". Daar zullen zij Hem zien. En daar waren ze op het woord, op het beloftewoord van die gezegende Heere Jezus Zelf.

Daar wil ik toch eens even bij stilstaan, om u eens te vragen: Hoe ben je nu eigenlijk in de kerk? Hoe ben je nu onder de bediening van het Woord? Wat doen we hier eigenlijk? Zijn we mensen die waarde hechten aan het belovend spreken van de eeuwige God? Weet u wat de Heere belooft? Dat het Hem behaagt door de dwaasheid der prediking te bekeren die geloven.

Ik had onderlaats nog een emerituspredikant aan de telefoon, en die zei het zo tegen mij: "Preek jij nu maar gewoon het Woord overal waar je komt, want God heeft beloofd dat Hij dat zegent". Maar geloven we dat eigenlijk wel? Natuurlijk niet, daar geloven we uit onszelf geen steek van. Maar die discipelen hechtten geloof aan het spreken van God. Dan zit je toch anders in de kerk. Dat geloof ik vast. Dan zit je anders in de kerk. Weet je hoe je er dan zit? Onder de hele prediking: "Zo doe Hij ook aan mij". Want daar gaat het maar om: "Zo doe Hij ook aan mij".

En daar zie je nu een fout. Thomas maakte een fout. Thomas was er niet bij. Natuurlijk, Thomas hoorde er wel bij, maar Thomas was er niet bij. En dat was tot donkerheid van zijn eigen ziel en van zijn eigen gemoed. Hij hoorde er wel bij, bij God vandaan. Dat stond vast. Maar hij was er niet bij.

Die discipelen zijn bij elkaar. Maar Jezus... Sloten op deuren betekenen niets voor Hem. Hij breekt overal dwars doorheen en Hij staat in het midden. En wat komt Hij ze nu vertellen? "Vrede zij ulieden". Weet u wat dat betekent? Er staat niet: "Ik maak nu vrede voor u". Nee: "Er is vrede voor u gemaakt, en die verkondig Ik u nu. Het is in orde. Het is terecht". En als Hij dat dan heeft gezegd, toonde Hij hun Zijn handen en Zijn zijde. En de discipelen dan werden verblijd als zij de Heere zagen. Dat verblijd staat tegenover de vrees. Ze vreesden, dus ze konden niet blij wezen. Maar nu zijn ze verblijd als ze de Heere zagen.

Weet u wat er in dat tonen van Zijn handen en Zijn zijde zit? Twee dingen. In de eerste plaats dit: daar herkennen ze Hem aan. Want zo hadden ze Hem aan het kruishout zien hangen, en zo was Hij in het graf gelegd. Het is Dezelfde, de Opgestane, die Heere Jezus Christus. En er is nog wat. Dat gaat dieper. Dat is dit: die wonden in Zijn handen en in Zijn zijde, dat maakt ze rechtvaardig voor het aangezicht van God. Alleen om Zijn wonden en striemen is er leven en zaligheid. Ze herkennen Hem, en het is de prediking van hun zaligheid. Kan je begrijpen dat ze dan verblijd worden!

Ik wil er nog dit van zeggen. Die herkenning, de Heere Jezus heeft gezegd: "Er zullen vele valse christussen opstaan, en velen zullen zeggen: "Hier is het en daar is het". Maar dit is het herkenningpunt: de wonden van de Heere Jezus Christus. Als in de prediking van het Woord Zijn handen en Zijn zijde wordt getoond, als Hij wordt voorgesteld als de Borg en Middelaar, als als het ware uit die wonden, uit die littekenen het bloed der verzoening afdrupt, dat is de plaats waar Christus van zegt: "Daar zal het gebeuren". Daar zal Hij Zijn Koninkrijk bouwen. Ze werden verblijd.

Kijk eens. Dan zegt de Heere Jezus wederom tot ze: "Vrede zij ulieden". Waarom nu ten tweede male? Wel, hierom: Hij had ze nu de tekenen getoond in Zijn handen en in Zijn zijde, en nu zegt Hij dat opnieuw. Ofwel, die vrede is gegrond. Die vrede is gekocht. Daar is voor betaald. Daar hoeft niets en daar mag ook niets meer bij.

Dat is even een prediking (of niet?) voor die discipelen, die Hem allemaal verlaten hadden. Zegt Mijn discipelen, en Petrus... Die Hem verloochend had notabene. Er hoeft niets meer bij. Alles in uw gemoed schreeuwt: "Het moet onvrede zijn tussen God en mijn ziel". Alles in uw hart klaagt u aan. Heel uw geweten zegt tegen u: "Ge zijt niet rechtvaardig in uzelve". En de Heere Jezus zegt: "Kijk eens, Mijn handen en Mijn zijde. Vrede zij ulieden. Gelijkerwijs Mij de Vader gezonden heeft, zend Ik ook u". Dus die discipelen worden gezonden, uitgezonden, waarmee? Met dit woord, ofwel, met deze

prediking, zoals de apostel het zegt: “Jezus Christus en Dien gekruisigd”. Daarom blaast Hij op ze en Hij zegt: “Ontvangt de Heilige Geest”. Want wat weten zij nu zelf?! En hoe zullen ze moeten preken?! Ze zijn toch met veertien dagen uitgepreekt! Geloof je het ook niet? Maar ontvangt de Heilige Geest. Die Heilige Geest Die ze in de waarheid leidt. En op grond van die belofte van de Heilige Geest gaan ze uit, waarmee? Om zonde te vergeven of om zonde te houden. Dat betekent: het staat of valt met het geloof in die Heere Jezus Christus, in Zijn wonden en in Zijn bloed. Daar staat of daar valt het mee. Het zal onvrede blijven als ge ongelovig zijt onder de prediking van dat Woord. Maar het zal vrede zijn in uw hart als ge gelovig mag amen zeggen op dat Woord.

Als ge de zonden vergeeft, die worden ze vergeven. Dat betekent: u hebt alleen maar Mijn bloed te prediken. En waar dat geloofd wordt, daar breken de banden en de boeien van zonde en dood. Daar is het alles vrede.

En dan nog wat. Thomas, hij was met hen niet toen Jezus daar kwam. En de andere discipelen dan zeiden tot hem: “Wij hebben de Heere gezien!” Moet je eens indenken op wat voor toon dat geweest zal zijn. Hoe ze dat uitgejuicht hebben: “Wij hebben de Heere gezien!” Ofwel, we leven weer. We zaten te sterven daar, achter die gesloten deuren. Maar we leven weer. Wij hebben de Heere gezien! En Thomas had toch één ding goed begrepen. Hij was niet op zijn plek, want hij was er niet bij. En nu is hij er wel bij. Dat is eigenlijk te laat. Maar voor God gelukkig niet te laat. Eén ding had Thomas goed begrepen. U kunt Hem wel gezien hebben, maar wat heb ik er aan! Dat moet je goed begrijpen vanmiddag. Dat moet je nu meteen op jezelf toe kunnen passen, op je ziel drukken. Wat heb ik er aan dat er een Zaligmaker is? Wat heb ik er aan dat mensen zalig worden, en ik sta er buiten? Wat heb ik er aan dat ze mij kunnen vertellen hoe de littekenen in Zijn handen en in Zijn zijde er uit zien, als ik ze zelf nog nooit gezien heb met het oog van het geloof? Wat heb ik er aan? Dat had Thomas toch goed begrepen. Wij hebben de Heere gezien! Indien ik in Zijn handen niet zie het teken, mijn vingers steek in het teken en steek mijn hand in Zijn zijde, ik zal geenszins geloven. Wat zal hij niet geloven? Hoe zal ik dan kunnen geloven dat Hij van de doden is opgestaan en dat Hij niet nog in het graf ligt? Hoe zal ik kunnen geloven dat wij niet in een dode Jezus, maar in een levende Jezus geloven? Hoe zal ik dan geloven dat Hij gestorven is om onze zonden en opgewekt is om onze rechtvaardigmaking? Hoe zal ik geloven?

U zegt: “Ja, mensen, ik zit te tobben, want mijn leven lang, al twintig jaar, al vijf jaar, ik zit te tobben en ik ben op zoek, en ik weet niet

meer waar ik het zoeken moet, hoe moet ik het vinden? En nu die Thomas, die wordt nu na acht dagen al in het licht gezet". Tja, het zullen voor Thomas wel acht eeuwen geweest zijn. Geloof u niet? Het zal voor Thomas wel bar lang hebben geduurd. O ja, als het voor onze waarneming zo is dat de Heere op Zich laat wachten, is het dan niet bitterder dan de dood! Ja hè.

Maar na acht dagen waren Zijn discipelen wederom binnen en Thomas met hen. Gelukkig maar. Gelukkig maar. Al kon hij in dat zielsgeluk niet meedelen, hij was er toch bij. Dat moet je ook maar voor ogen houden. Als je nu zegt: "Wat moet ik nu doen in de kerk? Hoe zal ik daar nu tussen zitten? Ik ben de grootste der zondaren. Ik weet niet wat barmhartigheid is. Mijn schuld staat open voor het aangezicht van God. Ik zit vol van zonden en ongerechtigheden. Wat moet ik daar doen? Waar mensen zitten die de Heere ootmoedig vrezen, wat moet ik er doen?" Nou, neem maar een voorbeeld aan Thomas. Hij was er. En op die plek heeft het God behaagd hem uit die duisternis van zijn gemoed weg te halen.

Jezus kwam als de deuren gesloten waren. Hij stond in het midden. "Vrede zij ulieden". Allemaal. Zoals ze de vorige keer er allemaal, toen Thomas er niet was, er allemaal onder besloten waren. Nu ook. Weet u wat dat zegt over die discipelen, die er de vorige keer ook bij waren? Dat er bij God vandaan voor Zijn volk een constante is. Als het eens vrede is, dan blijft het vrede bij God vandaan. Er klinkt voor die discipelen geen andere boodschap. Ulieden. Ze worden er bij ingesloten. Maar Thomas ook.

En daarna zei Hij tot Thomas... Moet je kijken. God kent het hart en Die verstaat de roerselen van het gemoed. Dat wou ik je toch zeggen, tot je geluk. Wie weet lig je 's nachts wel wakker. Hoe zal ik Jezus leren kennen? Wie weet durf je het haast niet meer te bidden, dat het bloed van de Borg worde toegepast aan je hart. Misschien weet je geen woord meer uit te brengen en zeg je: "Man, ik, ik, als Hij mij voorbij gaat zal het eeuwig recht zijn".

Hij wist precies wat Thomas gezegd had. Hij wist precies wat er in Thomas om ging. En Hij geeft een antwoord. Dat is een ontdekkend antwoord. Daarmee wordt bepaald, mee getekend hoe dwaas het verzoek van Thomas geweest is. Maar Hij daalt af en Hij komt in zijn toestand, en Hij zegt: "Breng uw vinger hier, zie Mijn handen, breng uw hand en steek ze in Mijn zijde". En dan komt het. "Zijt niet ongelovig, maar gelovig".

Ja, natuurlijk wel, dat kan ik u allemaal zeggen, dat je niet ongelovig moet zijn, maar gelovig. Maar je blijft ongelovig, natuurlijk. Dat is onze aard. Dat is ons hart. Dat is ons gemoed. Wij zijn ongelovige

mensenkinderen. Maar moet je eens nagaan Wie het zegt! Wie er voor hem staat.

Dat wou ik u eens vragen. Heb je ooit in je leven een ontmoeting met die Borg en Middelaar gehad? Heb je ooit in je leven iets van Jezus en Zijn verzoenend lijden en sterven toegepast gekregen? Dan was het onmogelijk om niet te geloven. Dat is het eigenlijk. Dus met het bevel is daar tegelijk de werking van de Heilige Geest, Die het oog van Thomas laat zien en het hart van Thomas laat geloven en van vreugde opspringen. Niet ongelovig, maar gelovig.

En wat geloofde Thomas nu? Kijk, u gelooft allemaal. U gelooft allemaal dat Jezus Christus in de wereld gekomen is om zondaren zalig te maken. Natuurlijk, dat gelooft u. Maar Thomas zegt: "Mijn. Mijn Heere en mijn God". Weet u wat er uit die wonden sprak? Ik voor u, persoonlijk. Zie je hoe de Heere Jezus Thomas opzoekt? Dat het een persoonlijke zaak is. Zie je in het antwoord, in de geloofsbelijdenis van Thomas, dat het een persoonlijke zaak is. Mijn Heere en mijn God. En in dat persoonlijk belijden zit een uitleveren. Dat is dit: U bent mijn Heere. Dat betekent: U hebt mij in Uw bezit, U mag met mij doen wat U wilt. Maar dat is niet een of andere slaafse zaak. Ge zijt ook mij God. Dat betekent: U wil ik dienen, U wil ik liefhebben, ik wil al de dagen van mijn leven wandelen naar Uw bevelen.

Daar weet je toch ook van? Of niet? Dat als de liefde Gods in Christus in je hart wordt uitgestort, dat je niet anders begeert dan geen zonde meer te doen, dan Hem volkomen en volmaakt lief te hebben, Hem te dienen en te vrezen.

Tja, dan is er van alles tussendoor gekomen waarmee je breken moest. Breken in jezelf, in het stof van de verootmoediging neervallen. Wie ben je geweest na ontvangen genade! Kijk eens, vrede zij ulieden. Dat wordt toegezegd aan Petrus, die naar buiten gegaan was en bitterlijk had geweend. Dat wordt toegezegd aan die discipelen die zichzelf bij het leven niet konden houden. En ik zei u, het is een constante, bij God vandaan blijft die zaak dezelfde. Er is geen verandering of omkering bij Hem.

Kijk eens, mijn Heere en mijn God.

En dan zegt de Heere Jezus: "Omdat ge gezien hebt, Thomas, zo hebt ge geloofd. Zalig zijn ze die niet zullen gezien hebben en nochtans geloofd hebben". Wat bedoelt de Heere Jezus? Wel, zalig zijn ze die niet, zoals u met uw lichamelijk oog, Mij zullen zien. Maar Ik zal onderhand opvaren naar Mijn Vader in de hemel. Dan zal de Heilige Geest, de Trooster, uitgezonden worden, en die Trooster zal Mij laten zien in het oog van het geloof. Zo zal Hij Mij voorstellen. En zalig zijn ze die dan nochtans zullen geloofd hebben.

Ja, ik wil niet lelijk doen. Maar ja, dan zeggen ze, dat schijnt heel degelijk te wezen: “Zien is nog geen hebben”. Ik kan er niets mee. U wel? Ik kan er niets mee. Wie Hem ziet, die leeft. Geloof dat maar gewoon. Ik kan er niets mee. Want moet je eens kijken, Thomas, die zag Hem. En de Heere Jezus zegt: “Die niet zullen gezien hebben en nochtans geloofd hebben”. Weet u bij wie dat al waar werd? Bij Maria Magdaléna. Ze dacht dat de tuinman achter d'r stond. Hij noemde alleen maar d'r naam. En ze gelooft. “Dat is Hij. De Meester!” Reken er maar op dat dit de zaak is waar het over gaat. Thomas hoefde zijn handen niet meer uit te strekken. Hij hoefde Hem niet meer beet te grijpen. Hij hoefde niet meer in Zijn wonden zijn vingers te steken. Hij had Hem gezien. Hij geloofde het dat het ook voor hem was.

En dan heeft de Heere Jezus nog wel vele andere dingen gedaan, niet geschreven in dit boek. Maar deze, deze zijn wel geschreven, opdat gij, wij die nu luisteren naar hoe het bij Thomas is gegaan. Opdat gij gelooft dat Jezus is de Christus, de Zone Gods, en opdat gij, gelovende, het leven hebt in Zijn Naam.

En dan ben je bij Zondag 8, precies bij Zondag 8, over de drie-eenheid. Want het gaat in vers 31 niet anders dan over de drie-eenheid. Jezus de Christus is de Zone Gods. God is de Vader van de Zoon. En gelovende, het leven in Zijn Naam, dat is het werk van God de Heilige Geest. Daarom, als Zondag 7 aan de orde geweest is, over een waar geloof, dan werd daar gesteld dat het niet alleen een stellig weten of kennis is, maar ook een vast vertrouwen. En daar gaat het dan ook over in Zondag 8. Weet u wat Kohlbrugge zo schoon zegt? Hij zegt: “Ja, een stellig weten, dat doen de theologen ook. Die zitten te redeneren aan de universiteiten”. Hij zegt: “Een stellig weten, dat doet ieder kerkmens, wat gelooft dat Gods Woord van kافت tot kافت de waarheid is”. Hij zegt: “Een stellig weten, dat deed Bileam ook toen hij God op Zijn woord moest geloven. Maar het was met het geloof, dat ware zaligmakende geloof niet gemengd”. Een kentrek van dat ware zaligmakende geloof is een vast vertrouwen. Ik weet het wel, ook na ontvangen genade, dat is gedurig een wantrouwig leven hier vanbinnen. Maar die Heilige Geest, die wordt er niet voor niets bij genoemd. De Heilige Geest werkt het door het Evangelie in mijn hart, een vast vertrouwen. Dat betekent dit: je mag niet nalaten dat Woord Gods ter hand te nemen. Je mag niet nalaten in de praktijk van het leven, als het tegen zit of mee zit, dat Woord van God ter hand te nemen. Je mag niet nalaten, op de kruispunten van het leven, dat Woord van God ter hand te nemen. Je mag niet nalaten, waar je dan ook mee zit, je op dat Woord van God neer te werpen. Want de Heilige Geest werkt altijd in de gang

van het Woord. Die zal nooit iets verkondigen wat niet in het Woord is terug te vinden. Dat Woord van God, dat is de vaste grond onder het bestaan van de gelovige. Daar ademt de gelovige in.

Kijk, dat vind ik zo schoon aan Zondag 8. Het ware geloof, waar is dat nu op geconcentreerd? Mooi hè! Dat de Heidelberger meteen in de gang van dat ware geloof de zaak uit het roerige binnenste van de gelovige weg trekt. Dat de Heidelberger niet zegt: "Nou ja, gelukkig, je hebt dit kenmerk, en je hebt die toestand, en je hebt dat meegemaakt, en daar heeft de Heere Zich niet onbetuigd gelaten, dus nu zul je het onderhand wel weten en nu zul je het wel geloven". Maar ja, als het dan een week nacht is, dan zie je er geen steek meer van natuurlijk. Nee, de vastigheid van dat ware geloof ligt in het Wezen van God. Dus de vastigheid van het vaste vertrouwen ligt aan de andere kant. Waar? Wel, de drie-enige God is in de hemel. Ja, de Heilige Geest is op de aarde uitgezonden, maar de drie-enige God is in de hemel. Daarmee bedoel ik dit te zeggen: niet door al de omstandigheden en gelegenheden, zoals wij mee te slepen en weg te sleuren, gevangen te nemen, in twijfeling te voeren. Nee, God is daar boven in Zijn storeloze, eeuwige rust, in Zijn zijn, in Zijn Wezen, in Zijn onveranderlijk Wezen. En wil je vastigheid, wil je zekerheid, wil je troost en rust, dan gaat het hierover: Wat weet ge van de drie-enige God? God de Vader, God de Zoon en God de Heilige Geest. Mooi hè, dat Ze zo in een onderscheiden vorm naar voren worden gebracht. Mooi hè, dat God de Vader niet een God op afstand blijft. Dat het niet gaat over God de Vader en 'de' schepping, maar dat het gaat voor de christen..., de christen uit Zondag 7, die weet uit wat grote nood en dood hij is weggehaald en verlost en tot welke ruimte en zaligheid gekomen is; dat het voor die christen geldt: God de Vader en 'onze' schepping. Dus het gaat over de persoonlijke toestand. Het gaat over mij, als het gaat over de schepping. En inderdaad, dan wil God de Vader en onze schepping zoveel laten zien als: heel die geschapen werkelijkheid, heel die wereld om ons heen, is uit de scheppende handen van God voortgekomen.

Hoe heeft de Heere nu de wereld geschapen? Wel, als Vader. Dat betekent: het is tot nut, tot bestwil, tot voordeel van de mens, Zijn kind, krachtens de schepping Zijn kind, geweest. En heel die schepping juicht, gewaagt van de lof van God. Dat het alles maar niet zomaar en toevallig is, maar dat het bepaald is, en dat de Heere heeft gemaakt dat in die volheid van de schepping Zijn Naam geloofd en geprezen zal worden. Inderdaad, dat ruime hemelrond. En de vogeltjes in de lucht, de vissen in het water vermelden Gods lof en Gods eer. Het is alsof de Heidelberger wil zeggen: kijk nu daar

eens naar. U zegt: "Ja, maar ja, moet je eens kijken hoe klein ik ben. Wat een nietig mens op die grote wereld. Wat een nietig mens in dat enorme heelal. Wat zal ik? Wat heeft het voor mij te betekenen?" Weet u, ik moet er toch van glimlachen. Weet je wat Kohlbrugge zegt? Hij zegt: "Wil je dat verstaan, God de Vader en onze schepping? Kijk dan niet naar de uitgestrektheid van de lucht. Kijk dan niet naar de eindeloze vlaktes van de woestijn. Kijk dan niet naar de onmetelijke diepte van de zeeën en de oceanen. Maar kijk nu eens naar dat vogeltje, die op dat takje zit. Dat is God de Vader en onze schepping". Want hoe troostrijk is het, zegt Kohlbrugge, dat de Heere Jezus tot Zijn discipelen zegt: "Die vogeltjes, wat doen ze nu eigenlijk? Wel, ze vliegen wat rond en ze zingen tot lof van God. Maar de Heere in de hemel voedt ze. Of het nu zomer is of winter, Hij voedt ze". Kohlbrugge zegt: "Heeft het ooit één vogeltje aan iets ontbroken? En u staat maar hoofdschuddend en ongelovig naar de lege proviandkast te kijken. En dat vogeltje zingt er lustig op los, en dat maakt zich helemaal geen zorgen, dat maakt zich helemaal niet druk, want de Heere in de hemel zorgt". Wie is nu die Heere? Dat is het waar Kohlbrugge met nadruk op wijst. Hij zegt: "De Heere Jezus zegt tegen Zijn discipelen: "Niet de Vader van dat vogeltje zorgt voor ze. Nee, 'uw' Vader voedt nochtans dezelve". En als nu die Vader, die God van hemel en aarde, Die dat eindeloze heelal heeft geschapen en Die die grote wereld uit Zijn scheppende handen deed voortkomen; als die God, Die het onweer zendt en de winden stuurt, Die de regen en de droogte geeft op Zijn tijd, Zijn oog slaat op dat vogeltje, hoeveel te meer op u, gij klein-gelovigen.

Ja, daar wijst Kohlbrugge ook op. Hij zegt: "Laten we nu niet na Zondag 7 zeggen: "Gelukkig worden wij zachtjesaan grote gelovigen". Nee, telkens wordt u in het Woord genoemd een kleingelovige, een mens die slechts een zeer klein beginsel in zich draagt, een mens die in zichzelf geen grond vindt om te roemen. En daarom juist op dat allerkleinste. Dat waar je zomaar overheen kijkt, waar wij met onze zevenmijlsaarzen overheen walsen. Om daar nu op te letten. Om het daarin te ondervinden, dat zo een God nu de Vader van de gelovigen is.

Is Hij ook uw Vader? Ach, als Hij toch uw Vader is, weet dan dit, zegt Kohlbrugge, dat Hij Die het weet wat dat kleine vogeltje heeft, dat is Dezelfde Die het ook weet als u een spijker nodig hebt, of een draadje, of een korstje brood. Het zal u aan niets ontbreken. Je voelt wel aan, dat gaat boven onze verlanglijsten uit. We komen zoveel tekort hè. Als je kijkt naar de begeerlijkheden van je hart. We komen zoveel tekort. Nee, daar niet naar kijken. Maar het zal u aan niets ontbreken. Dat betekent: Hij zal in dit moeilijk leven Zijn volk en

Zijn erfdeel nooit begeven. En dat moet je juist zingen, als je om je heen staat te turen: Waar is Hij nu? Nu ben ik Hem kwijt. Mijn oog ziet Hem niet meer.

God de Vader en onze schepping. Nou, die Vader, die Almachtige. Dus dat is Die alles, maar dan ook alles in Zijn hand heeft. Die is de Schepper des hemels en der aarde. Maar niet alleen de Schepper, de Onderhouder, de Regeerder. Och, het ware te wensen dat we in de weg van het ware geloof in God de Vader en onze schepping zouden geloven. Dan zouden we minder angstig naar de IS kijken. Dan zouden we minder bevreesd worden door de klimaatveranderingen, waar ze de mond vol van hebben. Ja, ik snap er niets van, hoor. God bepaalt het toch! Dan zouden we minder bevreesd zijn als we naar de dokter moesten. Dan zouden we minder benauwd zijn als de rekening minder en minder wordt. Dan zou alles er heel anders uit zien. Geloofst u niet? En weet u wat ik mij ook verstout te zeggen? Gelukkig vond ik het ook bij een verklaarder terug. Die zei het ook. Het is niet helemaal de bedoeling van de Heidelberger geweest. Maar er staat: "God de Vader en 'onze' schepping". Och, wie nu in het geloof ziet. Kijk eens om je heen. Van wie is die wereld eigenlijk? Van de geweldhebbers? Van de oversten? Nee, God zal ze zometeen wegvagen. Ze blijven hier niet. Maar weet u, Zijn Godgeheiligd zaad zal 't gezegend aardrijk erven. Dan zeggen wij natuurlijk: "Wij zijn een vreemdeling op de aarde". Dat komt omdat je, als het goed is, tussen de mensen der goddeloosheid en der ongerechtigheid niet meer leven en niet meer ademen kan. Maar dat wil nog niet zeggen dat deze aarde, die ze gestolen hebben, die ze in hun bezit hebben genomen, en die ze gebruiken alsof hij van hen is, en waar alleen maar vernieling op vernieling wordt toegebracht, dat hij nu van hen geworden is. Nee hoor. De aarde is des Heeren en zijn volheid. En de Heere heeft Zelf beloofd dat de Zijnen met Hem als koningen zullen heersen. Denk er goed om, deze aarde wordt bewaard ten vure, wat zal verdwijnen, alles wat in de ongerechtigheid adem haalt.

Wat gelooft u? Die aarde zal gezuiverd worden.

Ja, zo zei ik het eens tegen mijn oude oom, de oude Stelwagen. Een brutaal mens heeft de halve wereld. Hij zei: "Ja, dat zal wel, maar de gezaligde zal het gezegend aardrijk erven. Die heeft een hele. En nog de hemel erbij ook. De hele hemel er ook nog bij".

Het eerste is van God de Vader en onze schepping.

Het andere van God de Zoon en onze verlossing.

Dus dat geloof in die God Die de Vader is van de Zijnen, dat concentreert zich in de tweede plaats ook op de Zoon en onze verlossing. Daar moet je eerst in dit licht over nadenken: Wat betekent

dat nu, God de Zoon en onze verlossing? Hoe heeft de Heere nu van eeuwigheid naar de mens gekeken? Hij Die het wist dat we in zonde zouden vallen. Hij Die het wist dat we tegen Hem zouden opstaan. Hij heeft dat verkoren volk in Christus aan gezien. Weet u wat ik daarover zeggen wil? Dat houdt dit in, dat als er staat “God de Vader en onze schepping”, dat Hij niet pas onze Vader wordt als wij gaan ervaren of beleven dát Hij onze Vader is.

Ja, je ziet het, zo’n zuigeling, het kan de naam van vader nog helemaal niet zeggen. Dat kind verstaat niets. Dat weet het niet, dat het aan allerhande ellendigheid en aan de verdoemenis is onderworpen. Dat weet het niet dat het in Christus alleen zalig kan worden. Maar toch heeft dat kind een vader. En dan wordt het zachtjesaan een jaar of twee, als God het geeft, of drie, en dan zegt dat kind: “Papa”. Wordt die vader dan pas vader? Nee, dat was hij altijd al. Maar dat kind gaat antwoord geven op hetgeen al bestond, op de band, de relatie die er al was. Wel, zo moet je de zaak zien. Krachtens de schepping is Hij onze Vader, en in Christus, ofwel, voor wie betaald is aan het vloekhout der schande, is Hij de eeuwige Vader. Kohlbrugge zegt daarover: “Je moet de zaak ook niet omdraaien. Je moet het kind niet voorop zetten en dan de Vader. De Vader is eerst en dan pas het kind”. En hoe is nu dat kind? Wel, dat kind is door die Vader aan gezien in Zijn eniggeboren Zoon, de Heere Jezus Christus. God de Zoon en onze verlossing.

Want er staat: “Ik geloof in Jezus Christus, Zijn eniggeboren Zoon, onze Heere”. En weet u wat nu zo schoon is van die Heere, die Verlosser, die Jezus Christus, de eniggeboren Zoon van God? Hij is het Die nu dat totale leven van Zijn volk heeft over gedaan. Er staat: “Ontvangen van de Heilige Geest, geboren uit de maagd Maria”. Dus in de moederschoot, in die allereerste samensmelting is Hij geweest. In dat rijpen, in dat tot groei komen in de moederschoot is Hij geweest. In die geboorte is Hij geweest. In die kindse tijd is Hij geweest. In de volwassenheid is Hij geweest. In het stervensuur, in de dood is Hij geweest. Hij is overal voor Zijn volk geweest.

Ik las ergens toch treffend: Is dat niet een grond, een reden, om hoop te hebben op God, als je als vrouw zo’n kind onder je hart draagt, als je nu staat met zo’n zuigeling in je handen, ook als het God het volgende week geeft aan het doopvont, als je daar staat met je kind, is dat geen reden om op God te hopen, dat Hij Die de verlossing heeft teweeg gebracht, in al die delen is geweest en is door gegaan, en dat alles zonder zonde is geweest. Wat kunnen we beter hebben, mensen, dan wat David zegt in Psalm 71: “Op U ben ik geworpen van de baarmoeder af”. Wie was hij? Wel, het voorwerp van Uw toorn. Reeds van het uur van mijn ontvangen af. Maar dat

voorwerp van Gods toorn, naar recht, is door Davids moeder (zijn vader zal er ook wel bij geweest zijn) op de Heere geworpen, op God geworpen. En het is niet beschaamd uit gekomen, toch!

Daar zit ook zo iets. De Heere Jezus zegt het niet voor niets: "Gij kleingelovigen". We denken zo krap, we denken zo benauwd. En we denken zo in de toekomst. We hopen maar, en wie weet. En we denken dat als ons kind groot geworden is en tot verstand gekomen is. Nee! Nee, juist die kleinen. En is er niet juist een zaak om aan te houden aan de troon van Gods genade, dat de Doper opsprong in de schoot van zijn moeder toen hij wist dat de Heere naderde! Wedergeboren in het hart. Wedergeboren terwijl hij nog was in het lijf van zijn moeder. Is God niet de Almachtige! Hij heeft maar te spreken en het is er, te gebieden en het staat er. Geloofden wij het maar eindelijk. Dan zouden we al een eind verder zijn.

Hij ontvangen van de Heilige Geest en geboren uit de maagd Maria. Hij heeft geleden onder Pontius Pilatus. Ja, je zou zeggen: waarom staat dat er nu zo bepaaldelijk bij, onder Pontius Pilatus? Is het niet genoeg te zeggen dat Hij geleden heeft? Nee, juist voor dat zwakke, voor dat kleine geloof, wat het maar zo moeilijk kan geloven (laat ik het zo zeggen), wordt het erbij gezet als een feit, een historisch gegeven. Het is gebeurd. Toen. Daar en daar. Toen Pontius Pilatus daar regeerde. Toen is het gebeurd. Ofwel, het is een vaststaand feit. Het is een onwankelbaar gegeven. Geleden. En hoe heeft Hij geleden? Wel, gekruisigd, gestorven, begraven, nedergedaald ter helle. Hij is gegaan in een gang die wij nu allemaal verdiend hadden. Kijk, als je nu tot aan Zondag 7...; als je nu voor jezelf weet wie je bent in de staat van je natuur voor het aangezicht van God; als je nu weet wie je bent, dan zeg je toch: "Ik verdien de kruisiging, ik verdien te sterven, ik verdien begraven te worden en ik verdien neder te dalen ter helle". Dat verdien je toch?! Of niet? Nou, en Hij Die nu zonder zonde is geweest, Hij is het Die die weg voor al Zijn volk heeft gegaan. Hij is geweest in de smarten die zij verdiend hebben, opdat ze uit de smarten en uit het gericht weggenomen, vrede met God zouden beleven. Vrede zij ulieden.

Eigenlijk zijn die vier woorden, gekruisigd, gestorven, begraven, nedergedaald ter helle, vier heenwijzingen naar die littekenen in Zijn handen en in Zijn zijde. Dit is de grond. En dat moet je niet vergeten, dat 'blijft' de grond. Dat is niet iets voor het eerste uur. Het is niet een zaak voor beginners. Dat is heel de gang van het geloof door hetzelfde. Geen andere rustgrond te hebben dan Hij Die verlost heeft. Onze verlossing. Nou ja, je zult maar gekneld liggen in de banden van de dood. Je hebt geen handen om de touwen te breken. Je hebt geen kracht om de boeien te breken. Je hebt geen kracht

om je door de tralieën heen te dringen. Maar Hij heeft verlost. Dat woord “verlossing”, dat wil zoiets zeggen als: een heftige, een hevige bevrijding, een losmaking uit een band en uit een smart die zijn weerga niet kent. Dat heeft Hij gedaan. En daar, daar wordt nu dat geloof bij bepaald. Dus waar het in de dagelijkse praktijk om zich heen ziet, en in dat musje de hand van God de Vader ziet, daar wordt het bepaald bij dit: Hij is mijn Vader, omdat Zijn eigen Zoon, Die in Zijn schoot speelde, door Hem is weggezonden in deze wereld, en voor hen moest gaan een weg van lijden en sterven, onder de uitgieting van Gods toorn is geweest.

Onze verlossing. Dat heeft het teweeg gebracht, dat nu dat volk op deze aarde het aan geen boterham en aan geen water zal ontbreken. Dat heeft er voor gezorgd dat we een dak boven ons hoofd hebben, en dat Hij zorgt en waakt. Hij zal maken dat ze met ere door de tijd komen, vanwege die verlossing.

Dus dat betekent ook dit: die Zoon en onze verlossing, dat is een eeuwige én een tijdelijke verlossing. Dat gaat over de ziel én over het lichaam tesamen.

Zeg, wat is het nu eigenlijk wat je overweegt? Wat is het waar je mee te troosten bent? Wat is het wat je je voor ogen stelt? Ik weet het wel, dat moet de Heilige Geest doen. En dat doet de Heilige Geest. Maar is het dat verzoenend sterven? Is dat de rustgrond van je bestaan? Dat Hij geleden heeft onder Pontius Pilatus. Dat Hij daar in de hof van Gethsémané kroop als een worm en geen man. Dat Hij in dat rechthuis is gegaan en schuldig verklaard werd, terwijl in Hem geen schuld gevonden is. Is dat het, dat Hij spijkers door Zijn handen en voeten kreeg en onder de hitte van Gods toorn heeft gehangen op die vreselijke plaats? Is dat het, waar je in ademt, waar je uit leeft, wat je hoop is? Kijk eens, zo staat het er toch in Johannes 20: “Opdat gij gelooft dat Jezus is de Christus, van de Vader gezalfd”. Waartoe? Opdat Hij Jezus zou zijn, Die Zijn volk zalig maakt van hun zonden. Opdat gij gelooft. Er staat niet: “Opdat gij eens geloofd hebt, en dat is nu voorbij, dat station bent u gepasseerd, het is nu dieper en verder”, weet ik ‘t. Nee, gelooft. Ofwel, houdt u daar aan vast, aan dat eenvoudige geloof, aan die eenvoudige Naam die de engel uitsprak: Jezus is Zijn Naam. Och, dat ge in ‘t geloof gedurig die vijf letters zou spellen, en geen andere troost en geen andere grond in uw bestaan zou hebben dan dit alleen. Daarin is de zaligheid. Hier reeds! En straks volkomen.

En weet u, dat is natuurlijk ook altijd zo’n punt, Zondag 7 en Zondag 23. Nou, laat ik het zo zeggen: dit in Zondag 7 is de kiem en Zondag 23 is de ontvouwing. Laat ik het zo zeggen: tussen Zondag 7 en Zondag 23 zit een traject. Laat ik het zo maar noemen, ja. Een tra-

ject. Om meer en meer te ontdekken, dat er meer en meer opengelegd wordt en blootgelegd wordt van Wie Hij is. Weet u, de apostel Petrus zegt het zo: "Maar wast op in de genade en kennis". Hij zegt niet: "In de kennis en genade". Want de kennis maakt opgeblazen. Daar krijg je hoogmoedige mensen van. Maar hij zegt: "Wast op in de genade". Dat wordt in het stof geleerd, in de vernedering. En waar genade geleerd is, ook de kennis, de vermeerdering van de kennis. En dat zal me alleen maar meer vernederen. Want waar ik kennis heb van wie ik ben, dat ik een mens ben die alleen nog afhankelijk van genade, omdat ik niets goeds voor Gods aangezicht weet aan te brengen, daar zal het een wonder voor zijn en voor blijven dat nu voor zo één (ligt u daar ook bij?) een Heere Jezus van de hemel naar de aarde gekomen is, om voor zulke stukken ongelukken te lijden en te sterven, voor zulke zondewrakken Zichzelf te geven aan het vloekhout der schande. En waar die kennis toeneemt, waar dat lijden en sterven al meer en meer verklaard wordt in 't hart, daar buk ik al dieper en dieper. En dan sla ik in verwondering het oog naar boven: "Waarom ik? Waarom zovelen niet en ik wel?"

Laten we eerst samen zingen, daar is het de hoogste tijd voor. Psalm 17 het 4^e vers.

*Maak Uwe weldaân wonderbaar,
Gij, Die Uw kind'ren wilt behoeden
Voor 's vijands macht en vreeslijk woeden,
En hen beschermt in 't grootst gevaar.
Wil mij Uw bijstand niet onttrekken;
Uw zorg bewaak' mij van omhoog;
Bewaar m' als d' appel van het oog;
Wil mij met Uwe vleug'len dekken.*

Ja, zegt er een, zag ik maar meer van de Heere Jezus, kon ik maar meer leven uit Zijn wonden, uit Zijn lijden en sterven.

Kun je na ontvangen genade ook niet bij het leven houden natuurlijk hè. Het is gedurig donker, nacht wellicht. En de omstandigheden... Ik weet het niet, wat er allemaal voor gebruikt kan worden. Het trekt je aandacht weg bij die zaak. En het hart wordt koud enzo. Hoe zal het wezen?

Wel, weet u wat de Heere Jezus zegt? En dat moet je ook nooit meer vergeten. Daarom is het natuurlijk de zaak, terug geworpen op het Woord. De Heere Jezus zegt in het Woord: "Ik heb voor u gebeden dat uw geloof niet ophoude". Dat vind ik zo schoon. Hij zegt niet: "Ik zal voor u bidden". Nee: "Ik heb voor u gebeden". Het gebed

is geschied, en de Vader heeft gezegd: "Eis van Mij en Ik zal U geven". Het gebed is geschied, dus de verhoring is zeker. Voordat ze nu in de benauwdheid en in de nacht terecht komen... "Ik heb voor u gebeden". Want Hij weet het wel wat maaksel wij zijn, en gedachtig zijnde dat wij stof zijn. En die Heere Jezus Die voor ze gebeden heeft, Die zit aan 's Vaders rechterhand. En er staat van Hem geschreven: "Ik bid niet voor de wereld, maar Ik bid voor degenen die Gij Mij gegeven hebt".

Ten derde dage is Hij opgestaan van de doden, opgevaren ten hemel, zittende ter rechterhand Gods des almachtigen Vaders. Eindelijk, Hij was weer terug. Wat zullen de engelen gejubeld hebben! Gelooft u niet? En wat zal de Vader ook verheugd geweest zijn. Hij was weer terug. Maar Hij was anders terug gekomen dan dat Hij was heen gegaan. Hij was met littekenen in Zijn handen en in Zijn zijde ten hemel in gegaan. En nu is er niets meer wat scheiding maakt tussen God en dat verkoren volk. Er is niets meer bij God vandaan wat nog in de weg ligt. Aan het recht is genoeggedaan. En die Heere Jezus bidt en dankt voor het aangezicht van Zijn Vader met Zijn eigen bloed. En die Heere Jezus, Die daar bidt voor het aangezicht van Zijn Vader, Die zal komen om te oordelen de levenden en de doden. O ja, is dat een dag waar je met groot verlangen naar uit ziet? Ik reken mezelf er bij in hoor, maar de Kerk is o zo ziek als ze niet naar die wederkomst verlangt. Dat is een kwalijke zaak. Want hoe zal je niet verlangen naar Hem Die je hart liefheeft! Hoe zal je niet uitzien naar een Die je Liefste is, waarvan je hebt uitgeroepen in het geloof, toen je Hem zag met de ogen van het geloof: "Mijn Heere en mijn God"! Hoe zal het anders zijn. Hoe zal het in je leven bestaan, mensen, dat je je hier thuis voelt op deze wereld. Weet u, er staat in vers 31: "en opdat gij, gelovende, het leven hebt in Zijn Naam". En dat "gelovende" dat staat tegenover "aanschouwen". Dat betekent: al de feiten om ons heen, die schreeuwen ons tegen: Je bedriegt jezelf; kijk toch eens, wordt eens wakker, de omstandigheden zijn er niet naar. Maar gelovende het leven hebben. U zegt: "Wat zou dat voor leven zijn?" Wel, er staat in het Woord: "De rechtvaardige zal uit zijn geloof leven". En dat geloof is dan een geloof dat wellicht ontdaan is van allerlei bevindingen en aandoenlijkheden, van allerlei gevoeligheden.

Maar dat moet leren, dat is het geloof; dat moet leren te steunen en te leunen op het onwankelbare spreken van God Zelf. Opdat in Uw Woord mijn gang en treden vast gemaakt worde.

Gelovende, het leven hebt in Zijn Naam. Dus wie ik ben hier op aarde en wie ik zijn zal tot in alle eeuwigheid toe, het is alles om

Jezus. En dat wat Hij nu gedaan heeft, wat Hij in de verlossing heeft teweeg gebracht, daar leven ze van en daar ademen ze in.

De Heilige Geest en onze heiligmaking. Want zolang Hij nog niet is weer gekomen op deze aarde, is dat volk beneden. Maar dat volk leeft beneden alsof ze niet meer beneden zijn. Ik vind dat een mooi gezang: "Het oog omhoog, het hart naar boven, hier beneden is het niet, het ware leven, lieven, loven is daar waar men Jezus ziet". Ja, konden we ze ons nog maar herinneren, die mooie gezangen. Vindt u niet! Wat ligt daar een les in, een geestelijke les. Want zo is het toch! De apostel zegt het zo: "Onze wandel is in de hemelen, waaruit wij een Persoon, een bepaald Persoon verwachten". Weet u wat verwachten wil zeggen? Als ik Hem met mijn handen uit de hemel kon trekken, als ik die dag kon bespoedigen, dan zou ik het doen. Dat is verwachten. Het leven hebt in Zijn Naam. Gelovende op deze aarde. En weet u, dan is de heiligmaking een gang, een gang van minder worden en sterven, een gang van aan die oude natuur moeten sterven, een gang van ontdekken. Maar een zeer klein beginsel van die nieuwe gehoorzaamheid te bezitten. Maar die Heilige Geest doet niets liever dan het oog van het geloof op Jezus vestigen. Dat is heiligmaking. Dat is achter Hem aan de wandeling van het leven. Die Heilige Geest, Die maakt één heilige, algemene christelijke Kerk. Die maakt de gemeenschap der heiligen. Dat maakt de Kerk nu uit. Wat belijdt ge van Jezus Christus, de Zone Gods?

En die Heilige Geest doet gevoelen de vrede van de vergeving der zonden. En die Heilige Geest leert: er zal een wederopstanding des vleses zijn. Dat lijf waar je nu zo over klaagt, wat maar niet meezit natuurlijk, want het onderwerpt zich aan de wet Gods niet, en het kan ook niet. Dat lichaam zal straks in 't stof verdwijnen. Maar het zal tevoorschijn geroepen worden, want ze zullen het zien, met ziel en lichaam beide Gode leven, volmaakt Gode leven. Waar? In een eeuwig leven. Dat betekent: dat is met de eeuwigheid besloten en omsloten. Dat is een heerlijke zaak. Daar kunnen ze niet meer uit vallen. Daar hoeven ze nooit meer weg. Daar mogen ze altijd blijven. En wat zullen ze daar doen? Daar hoeven ze niet meer te geloven, want dan zullen ze zien in Wie ze geloofd hebben. Maar weet u wat ze wel zullen doen? Wat ze hier nog maar zo weinig doen, dat zullen ze daar volkomen doen: Hem liefhebben Die ons eerst heeft liefgehad. En dan wordt als vanzelf het loflied geboren. Ja, dan ligt in dat vogeltje, dat musje, dat zo vrolijk zingt ter ere van zijn Schepper, ligt ook toekomstmuziek. Nog even, ik houd hier gedurig de lippen stijf op elkaar, ik kan nauwelijks, ook in de nacht, Psalmen zingen. Maar dat musje wijst heen: o volk van God, er komt een ogenblik dat het eeuwigheid is, en dan zul je zingen hoor,

wel aanvangen, maar nooit meer stoppen, Gode tot lof, Gode tot heerlijkheid.

Deze dingen zijn geschreven opdat gij gelooft.

De Heilige Geest en onze heiligmaking. Dat is achter Hem aan. Achter die God aan Die als een Vader voor mij zorgt, en Die Zijn Zoon zond om mij te verlossen. Nou, moet ik dan bang wezen? Dan hoef ik toch nergens meer bang voor te zijn! Dan zal het toch altijd goed komen. Dan zal het altijd goed gaan. Weet u waar dat kind zijn liefde tot Zijn Vader in betoont? Dat hij aan zijn Vader hangt. En dat hij alles aan Vader vraagt. Dat hij die Vader vertrouwt in elk ogenblik van zijn leven. En als het 's nachts wakker schrikt uit een enge droom, dan roept het om vader of om moeder. Daar moet het zijn. Daar wil het op terug geworpen worden. Op U ben ik geworpen, inderdaad. Dat is de rust en de troost. Als dan vader en moeder hoofdschuddend naar de lege voorraadkasten kijken, dat kind rustig zijn boterham met pindakaas, want hij heeft het van vader gekregen. Hij maakt zich niet druk om de dag van morgen. God zal wel zorgen. Dat heeft alles met heiligmaking te maken. De voetstappen achter de Heere Jezus aan. Zulken zullen nooit iets tekort komen. Zal je dit onthouden?!

Niet rusten! Niet rusten voordat je met Thomas mee, met hem met het oog van het geloof hebt gezegd: "Mijn Heere en mijn God".

AMEN.

Dankgebed.

Slotzang Psalm 25 : 6

*Wie heeft lust den HEER' te vrezen,
't Allerhoogst en eeuwig goed?
God zal Zelf zijn Leidsman wezen;
Leren, hoe hij wand'len moet.
't Goed dat nimmermeer vergaat,
Zal hij ongestoord verwerven,
En zijn Godgeheiligd zaad
Zal 't gezegend aardrijk erven.*

Zegenbede.